

2. Savicka A. Postmaterialism and globalization: the specificity of value change in the post–communism milieu / Research institute of culture, philosophy and arts. – Vilnius, 2004. – 163 p.

3. Федь В. А. Искусство и творчество в системе диалога культур / В. А. Федь // Наука. Религия. Общество. – 2005. – №4. – С.89–94.

4. Гольдентрихт С. С., Пьянова Л. А. К вопросу об общей теории творчества / С. С. Гольдентрихт, Л. А. Пьянова // Вестник Московского университета. Серия 7. Философия. – 1983. – №2. – С.52–61.

5. Карпов А. О. К проблеме феноменологии творчества / А. О. Карпов // Философские науки. – 2005. – №5. – С.105–119.

6. Саприкина Н. Феномен креативности в дискурсе заглавной теории творчества // Вісник ЛНУ імені Тараса Шевченка. – 2010. – №22 (209). – Ч. II. – С.28–33.

7. Дербак А. П. Національна самосвідомість як форма самопізнання особистості / А. П. Дербак // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. – 2002. – №46. – С.9–12.

8. Бодак В. Релігія і творчість / В. Бодак // Світ людини. – 2004. – №6. – С.52–55.

9. <http://jrn1.nau.edu.ua/index.php/SR/article/view/4622/4741>

References

1. Fomicheva I. D. Sotsialno–kreativnaya funktsiya SMI v svete obschestvennykh teoryy / I. D. Fomicheva // Vestnik Moskovskogo universiteta. Seriya 10. Zhurnalistika. – 2002. – №1. – С.46–57.

2. Savicka A. Postmaterialism and globalization: the specificity of value change in the post–communism milieu / Research institute of culture, philosophy and arts. – Vilnius, 2004. – 163 p.

3. Fed V. A. Iskusstvo i tvorchestvo v sisteme dialoga kultur / V. A. Fed // Nauka. Religiya. Obschestvo. – 2005. – №4. – С.89–94.

4. Goldentriht S. S., Pyanova L. A. K voprosu ob obshchey teorii tvorchestva / S. S. Goldentriht, L. A. Pyanova // Vestnik Moskovskogo universiteta. Seriya 7. Filosofiya. – 1983. – №2. – С.52–61.

5. Karpov A. O. K probleme fenomenologii tvorchestva / A. O. Karpov // Filosofskie nauki. – 2005. – №5. – С.105–119.

6. Saprikina N. Fenomen kreativnosti v diskursi zagalnoyi teorii tvorchosti // Вісник ЛНУ імені Тараса Шевченка. – 2010. – №22 (209). – Ч. II. – С.28–33.

7. Derbak A. P. Natsionalna samosvidomist yak forma samopiznannya osobistosti / A. P. Derbak // Visnik Kiyivskogo natsionalnogo universitetu imeni Tarasa Shevchenka. – 2002. – №46. – С.9–12.

8. Bodak V. Religiya i tvorchist / V. Bodak // Svit lyudini. – 2004. – №6. – С.52–55.

9. <http://jrn1.nau.edu.ua/index.php/SR/article/view/4622/4741>

Lavlinskiy R. O., PhD, associate professor, Donetsk National University of Economics and Trade named after M. Tugan–Baranovsky (Ukraine, Krivoi Rog), mercuriy84@mail.ru

Nikolenko K. V., Senior Lecturer, Donetsk National University of Economics and Trade named after M. Tugan–Baranovsky (Ukraine, Krivoi Rog), Kseniya_nikolenko@mail.ru

Creativity as a subject of economic activity

Purpose: study of creativity as a social phenomenon that affects different social processes related to the formation, use and redistribution of wealth.

Methodology: Comparative analysis was carried out to study the phenomena of economic and creative activities, also used general logical methods.

Findings: Analyzed the place and importance of creativity as a socio–economic phenomenon, set the main features of the creative economy, as well as the necessary social transformation.

Originality: Creativity is considered as the universal heritage, is an instrument of innovation and a new method of obtaining.

Practical value. Research materials may be used in the study of such disciplines as philosophy, social philosophy, pedagogy, psychology, culture, and others.

Keywords: creativity, the economy, the creative act, innovation, creative management.

Лавлінський Р. О., кандидат філософських наук, доцент, Донецький національний університет економіки і торгівлі ім. Михайла Туган–Барановського (Україна, Кривий Піз), mercuriy84@mail.ru

Ніколенко К. В., старший викладач, Донецький національний університет економіки і торгівлі ім. Михайла Туган–Барановського (Україна, Кривий Піз), Kseniya_nikolenko@mail.ru

Креативність як об'єкт економічної діяльності

Мета: дослідження креативності як соціального явища, що впливає на різноманітні суспільні процеси які стосуються формування, споживання та перерозподілення матеріальних благ.

Методика: здійснювався компаративістський аналіз для вивчення феноменів економічної та креативної діяльності, також використовувались загальнологічні методи.

Результати. Проаналізовано місце і значення креативності як соціально–економічного явища, встановлені основні риси креативної економіки, а також необхідні для цього соціальні трансформації.

Наукова новизна. Креативність розглянуто як загальнолюдське надбання, що виступає інструментом інновацій та методом отримання нового.

Практична значущість. Матеріали дослідження можуть використовуватись при вивченні таких дисциплін як філософія, соціальна філософія, політологія, соціологія та ін.

Ключові слова: креативність, економіка, креативний акт, інновації, креативний менеджмент.

* * *

УДК 130.2;14(091)

Мельник В. В.,

кандидат філософських наук, доцент, доцент кафедри управління, інформаційно–аналітичної діяльності та євроінтеграції, Інститут управління та економіки освіти Національного педагогічного університету ім. М. П. Драгоманова (Україна, Київ), doc.v.melnik@mail.ru

ПРОБЛЕМА ВЗАЄМОДІЇ ЛЮДИНИ І СУСПІЛЬСТВА В ГЛОБАЛІЗОВАНОМУ СОЦІУМІ

Представлено аналіз теоретико–методологічних засад взаємодії і взаємодії особистості і глобалізованого соціуму; логіка розгортання людської цивілізації та світоглядних орієнтирів особистості в епоху глобалізації; сутність процесів глобалізації та появи нового глобалізованого соціуму; передумови та фактори становлення глобалізованого соціуму; проблеми, пов'язані з цією взаємодією та взаємовпливом; поява нового типу онлайнівих відносин в контексті формування мережевого суспільства.

Ключові слова: людина, глобалізований соціум, основні фактори глобалізації, інформаційна взаємодія, онлайніві відносини, онлайніве товариство, нелінійний характер суспільства, мережеве суспільство.

Актуальність дослідження динаміки сучасного суспільства і пошуки концепції сталості особистості, підвищення її адаптаційного потенціалу в умовах загроз і викликів цивілізації набуває сьогодні першочергового значення. Тенденції глобалізації охопили всі сфери суспільного життя – економіку, політику, культуру. Характерною рисою глобалізації являється те, що вона формує не тільки новий образ суспільства, але й істотно перетворює особистість кожного суб'єкта як учасника глобалізації. Глобалізація, якісно змінюючи економічну, політичну і соціокультурну структури суспільства, приводить до глибинних зсувів, до ломки багатьох світоглядних орієнтирів особистості, але не завжди однозначних згідно з їх наслідками у свідомості індивідів, втягуючи їх у стан невпевненості і страху перед майбутнім. Крім того, сучасний глобалізований світ залишається світом небезпек, ризиків, конфліктів, протистоянь. Це ускладнює процес пристосування людини до нових життєвих умов і сприяє консерватизму чи радикальному антиглобалізму, приводить до культурної, соціальної і політичної локалізації. Глобалізація приводить до генерації не тільки просто нової індивідуальності, але й до зародження нового типу особистості, яка стає однією з головних умов формування глобальних соціально–онтологічних процесів.

Орієнтири особистості корелюються з певними процесами глобалізації, аналіз яких необхідний для формування стратегії будь–якого суспільства і держави на шляху глобалізації. Аналіз особливостей динаміки світоглядних орієнтирів особистості є актуальним питанням при розробці шляхів розвитку і формування як

окремих організацій і структур, так і соціальних інститутів і суспільства в цілому. Реалії соціальної практики роблять дослідження проблем взаємодії і взаємовпливу особистості і глобалізованого соціуму досить актуальним, так як в умовах швидкісних соціальних змін, появи нових викликів людству головна проблема в тому, що особистість ще повільно реагує і адаптується до глобальних змін, часто діючим з суспільством неадекватно. Мова йде про проблему обмеженого сполучення особистісних устремлень і векторів глобального розвитку, про синтез і гармонізацію відносин особистості і нової форми соціальності, що появляється в результаті глобалізації, коеволюції особистості і суспільства. В таких умовах актуалізується проблема особистості, її світоглядних орієнтирів у контексті загального розвитку людства і з врахуванням процесів глобалізації. Особливо актуальним уявляється аналіз динаміки світоглядних орієнтирів особистості в контексті тих соціальних змін, що відбуваються сьогодні в умовах сучасної України.

Тільки враховуючи потреби і інтереси особистості і гармонійно розвиваючи особистість свого громадянина, Україна зможе відстояти своє цивілізаційне місце і важливу роль у загальносвітових політичних, економічних і соціокультурних процесах. Таким чином, аналіз світоглядних трансформацій особистості у широкому контексті глобалізації є за своїм характером саме соціально-філософським. Досліджувані явища і процеси слід аналізувати як феномени соціальної практики з залученням, перш за все, таких їх складових, як онтологія, праксеологія, аксіологія. При цьому увагу слід акцентувати як на ролі аналізованих процесів і явищ суспільного життя, в цілому, так і на виявленні їх у динаміці особистості і суспільства. В той же час слід враховувати, що при аналізі проблем глобалізації домінують два аспекти – загальноцивілізаційний і культурно-національний, між якими точаться суперечності. При першому підході увага при другому – на культурі, немислимої без самобутності культур народів, національних, конфесійних, регіональних культур. Найважливішою характерною особливістю розвитку цивілізації XXI століття являється процес все більшої глобалізації суспільства. Він зумовлений, перш за все, глобалізацією інфосфери – світового інформаційного простору, який останнім часом перетворюється у результаті розвитку і розповсюдження засобів інформатики і нових інформаційних технологій на глобальний.

Ці засоби все більш широко проникають практично у всі сфери життєдіяльності суспільства і докорінним чином змінюють образ життя і професійної діяльності людей та потребують формування організованого суспільства. В. Андрущенко зазначає: «Організоване суспільство – це суспільство реабілітації гуманістичних цінностей, повернення до першооснов людського буття і культурного поступу людства; це суспільство розумної взаємодії людей на основі їхньої творчої співпраці і внутрішньої, детермінованої обов'язком і совістю до Закону, Порядку і Справедливості; це – реабілітація соціальності як ноосфери, людського буття в розумі, або (що та саме) розумне буття людини у суспільстві» [1, с. 9].

Проблема взаємодії людини і суспільства в глобалізованому соціумі являється однією з центральних в сучасній соціально-філософській думці. Проте частіше всього вона осмислюється нещільно, односторонньо, у різних аспектах. Особистість виступає не тільки

як соціальний тип, на що вказував Е. Фромм, але й як соціальний образ кожної людини, виражений у конкретній соціальній характеристиці, які впритул підійшли до необхідності осмислення законів і механізмів як процесу соціалізації, так і процесу індивідуалізації особистості. Існує багато підходів до аналізу суспільства – «постіндустріальне суспільство» (Д. Белл, Дж. К. Бжезинський), «суперіндустріальне» чи «суспільство третьої хвилі» (А. Тоффлер), «суспільство ризику» (У. Бек), «глобалізоване суспільство» (Дж. Сорос), Ф. Фукуяма (кінець історії та остання людина), С. Хантінгтон (зіткнення цивілізацій), О. Шпенглер (регрес Європи), П. Бергер (культурна динаміка глобалізації), Е. Геллнер (умови свободи; громадянське суспільство та його суперники), Г. Маркузе (одновимірна людина). У цих працях акцент робиться на підвищенні ролі інформації і технологічних інновацій, що стає запорукою успішного розвитку особистості і підвищення її адаптивності у глобальному суспільстві.

Прихильники культурно-цивілізаційного підходу Н. Данилевський, П. Сорокін, А. Тойнбі, О. Шпенглер запропонували більш гнучкі методи взаємодії особистості і суспільства. Дослідження динаміки світогляду сучасної людини неможливо без аналізу теорій соціокультурних комунікацій, а також без концепцій, у яких розглядаються традиційні координати соціального простору і нові виміри простору особистості – ноосфери, семіосфери, техносфери і кіберсфери. Авторами даних концепцій являються Р. Абдеев, З. Бауман, Д. Барлоу, Р. Бенедікт, С. Бенхабіб, П. Бурдьє, Г. Вайнштейн, М. Верткейм, П. Варіліо, Е. Гідденс, С. Жижек, Е. Ласло, Ю. Лотман, Т. Люк, М. Мак-Люен, Ю. Габермас. Особливо виділяються дослідження, пов'язані з глобальними проблемами розвитку і виживання сучасного людства, які розробляються у творах Т. Адорно, Г. Маркузе, М. Горкгайма.

Образ глобалізованого суспільства та його бачення представлені у роботах західних мислителів: П. Бергера, З. Бжезинського, Ж. Бодрійяра, І. Валлерстайна, Е. Геллнера, М. Кастельса, Г.-П. Мартіна, Дж. Несбіта, Т. Фрідмана, Ф. Фукуяма, С. Хантінгтона. В центрі їх дослідницького інтересу ключові феномени – глобалізація, становлення глобальної ойкумени, соціальний постмодерн, новий світовий порядок, глобальна етика, діалог цивілізацій, стратегія міжцивілізаційного партнерства.

Всі ці сторони складного процесу глобалізації розглядаються у кінцевому рахунку в аспекті соціальної перспективи в її людському чи цивілізаційному вимірі. Вітчизняні дослідники активно розглядають взаємопов'язані проблеми глобалізації і модернізації соціуму і супровідні їм проблеми українського соціуму – В. Андрущенко (організоване суспільство), В. Вашкевич (історична свідомість), В. Воронкова (взаємодія суспільства і особистості), В. Бех (суспільство як єдиний соціальний організм), Р. Додонов (теорія ментальності), А. Кавалеров (соціальна адаптація), М. Карась (громадянське суспільство), О. Кивлюк (людина в інформаційному суспільстві, інформаційна педагогіка), С. Сидоренко (глобальна людина і глобальне суспільство), В. Кремень (проблеми самоорганізації українського суспільства), С. Кримський (архетипи української культури), С. Куцупал (постмодерне суспільство), Г. Нестеренко (людина в умовах нелінійного суспільства),

О. Пунченко (інформаційне суспільство), І. Предборська (мінливість, соціум, людина), Л. Мельник (соціально-економічний потенціал стійкого розвитку суспільства).

У даному дослідженні мова буде йти про взаємовплив і взаємодію людини і глобалізованого суспільства та виявлення проблем, що породжує дана взаємодія та потребує виявлення форм історичного буття та історичної свідомості, – відзначає В. Вашкевич [2, с. 74–79].

Онлайнова спільнота як виявлення нової форми історичного буття і історичної свідомості, як синтетичний образ пов'язаних з Інтернетом соціально-економічних інновацій, є новим об'єктом досліджень в умовах глобалізованого соціуму. Як феномен, термін «онлайнова спільнота», «онлайнове суспільство», «онлайнове товариство», «мережева економіка», «мережева форма організації» з'явився в кінці 90-х рр. При цьому мережева економіка розуміється як різновид онлайн-товариства (спільноти), члени якого реалізують переважно економічні цілі та інтереси.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується стаття. Особливості **світоглядної динаміки особистості** в умовах глобалізації пов'язані з її суперечливим (амбівалентним) характером, що має подвійну природу. Глобалізація, згідно зі своїм характером, являється і суб'єктивним, і об'єктивним процесом: у її рамках одночасно здійснюється об'єктивна, що відбувається немов би стихійно консолідація соціальних суб'єктів і свідомо цілеспрямована діяльність по об'єднанню світу. Таким чином, кожна людина зі своїми особистісно-світоглядними орієнтирами виступає і як об'єкт, і як суб'єкт глобалізації, тому, виходячи з двох направленостей розуміння логіки соціально-історичного процесу, слід відповідно виділяти два взаємодоповнюючих образи динаміки особистості у сучасну епоху. При формальному підході природи глобалізації як формування нового типу соціальності перш за все слід вказати на розширення матеріальних потреб особистості, зміну економічних і політичних орієнтирів.

При культурно-цивілізаційному розумінні глобалізації як формування і розвитку всебічної уніфікованої ерзакультури, яка виступає мозаїчною і фрагментарною формою світовідчуття людини сучасного масового суспільства, особливо виділяється ситуація втрати минулих традиційних духовних детермінант особистості і появи нових меж культурно-цивілізаційної ідентичності. В умовах формування глобалізованого соціуму відбувається розширення особистісного простору особливо внаслідок технізації життєвого світу і розвитку засобів масової комунікації. Так, поряд з розширенням особистісного простору особистості, що сприймається як «**ноосфера**», у рамках суспільного простору з'являються нові соціальні виміри, такі, як кіберпростір, і розширяється **семіосфера** як простір знаків і символів. Це приводить до активної генерації нових світоглядних орієнтирів, які можна позначити як «глобально-постіндустріальні» [3].

Мета й завдання дослідження. Мета дослідження – розглянути взаємодію і взаємовплив особистості і глобалізованого суспільства та виявити проблеми, пов'язані з цією взаємодією та взаємовпливом.

Проблемна ситуація в тому, що в рамках соціально-філософського підходу повинно бути встановлено, що система соціальних детермінант розвитку особистості і причин формування її світоглядних орієнтирів в умовах

глобалізації ускладнилася у зв'язку з тим, що соціальний простір особистості розширюється і стає багатовимірним; економічна глобалізація і західна трудова етика сприяють як інтенсифікації глобальних економічних процесів, а також і зростанню споживацьких настроїв особистості, так як несуть загрозу для унікальності процесів розвитку особистості у різних культурах і суспільствах; глобалізація має амбівалентний (суперечливий) характер, так як, з однієї сторони, вона руйнує культурну ідентичність особистості, а з іншої, – сприяє проникненню цінностей різних культур у структуру світоглядних орієнтирів сучасної особистості.

Досягнення мети потребує вирішення низки методологічних та праксеологічних завдань наукового дослідження:

– проаналізувати логіку розгортання людської цивілізації та світоглядних орієнтирів особистості в епоху глобалізації;

– обґрунтувати сутність процесів глобалізації та появи нового глобалізованого соціуму;

– виявити передумови та фактори становлення глобалізованого соціуму;

– розглянути взаємодію і взаємовплив особистості і глобалізованого суспільства та виявити проблеми, пов'язані з цією взаємодією та взаємовпливом.

Обговорення проблеми. Логіка розгортання сучасної людської цивілізації пов'язана із зростанням ролі економічної глобалізації суспільства, із зростанням узгодженості, координованості між національними економіками, що сприяє росту довіри, навіть незважаючи на ефект глокалізації. Цьому сприяє такий фактор, як укріплення ділової, прагматичної комунікації між індивідами, завдяки процесам медіатизації, комп'ютеризації і технізації життя глобалізованого соціуму. Західна трудова етика, що сприяє формуванню капіталістичних відносин, проникає у структури національних економік, створює умови для інтенсифікації економічних процесів і зростання споживацьких настроїв особистості в усіх країнах. Це укріплює образ глобалізації, яка базується на **економіці символів, знаків, смислів**. Перехід до домінування в економіці сфери послуг створює умови для задоволення потреб особистості і передумов для її вивільнення від монотонної індустріальної праці і появи когнітивної праці в умовах нового «суспільства знань». Разом з тим, економічна уніфікація приносить загрозу для унікальності формування особистості в різних суспільствах і культурах [4, с. 487–492].

Логіка розгортання сучасного глобалізованого соціуму пов'язується з розгортанням **політичної глобалізації**, яка базується переважно на ліберальних західних цінностях. По своєму характеру дана тенденція не являється лінійною внаслідок процесів особистісних девіацій і соціальних колізій, пов'язаних з неприйняттям глобалізації як всесвітньої вестернізації. Це проявляється в міждержавних і цивілізаційних конфліктах, які пов'язані не тільки з політичними цілями, а базуються на світоглядних суперечностях, що йдуть з глибини особистісного світовідчуття, які мають місце в різних культурах. Інакше говорячи, світоглядні орієнтири особистості стають одним з факторів глобалізації і політичних процесів.

Логіка розгортання **культурної глобалізації** розглядається двоюкою мірою: як глибинне всезагальне соціальне

явище та інструментально-цивілізаційний процес, що має в своїй основі західні соціокультурні традиції. Це накладає відбиток на духовні орієнтири особистості: інструментальні процеси загрожують знищити духовний стрижень особистості, її ідентичність, а глибинні зміни у світовій культурі дозволяють говорити про міжкультурні тенденції у трансформації особистості і проникненні різних цивілізаційних цінностей в аксіологічний профіль особистості. Таким чином, об'єктивно існують дві тенденції взаємодії на особистість – світової масової ерзац-культури і вплив на особистість кращих духовних зразків культури людства та культури буття людини [5, с. 253–268].

У процесі розгортання економічної, політичної і культурної глобалізації жоден з процесів суспільного розвитку не може бути ізольованим від глобалізації, яка проникає в усі сфери життєдіяльності суспільства. Взаємозв'язок і взаємозалежність окремих явищ і процесів посилюється, що потребує обліку і оцінки зворотного ефекту, всіх наслідків як близьких, так і віддалених. Серйозно ускладняється визначення передумов: ті чи інші ситуації у політиці можуть бути викликані не тільки і не стільки політичними факторами, стільки економічними, соціальними, етнічними, а в економіці вони зумовлені не тільки економічними факторами, але й політичними, культурними, соціальними, тобто в глобалізаційних процесах відбувається взаємопереплетіння всіх процесів. Щодо **прискорення процесу глобалізації** у світових масштабах, то на нього радикальний вплив здійснює розвиток всеохоплюючої системи зв'язку та інформації, формування якісно нових умов міжнародного спілкування. Глобалізація стосується і такої сфери міжнародних відносин, якою являються світогосподарські зв'язки, світова економіка, що розвиваються в період глобалізації та інформаційної революції [6]. Це означає, що комерційна трансакція у цій сфері неминує зачіпає внутрішню економіку, виробництво, демографію, екологію, соціальні відносини, право, політику. При цьому ступінь такого охоплення різноманітна, так як зворотні зв'язки між різними сферами є різноманітними і діють у різній мірі. Процес глобалізації є неоднозначним і проявляється у поступовому втягненні у його сферу всіх видів міжнародних економічних відносин: зовнішньої торгівлі, руху капіталів, переміщення трудових ресурсів та інших факторів виробництва, наукового, науково-технологічного, інжинірингового та інформаційного забезпечення співробітництва між країнами, що сприяє формуванню глобалізованого соціуму.

Глобалізація у цілому і світогосподарських відносин, зокрема, – об'єктивний процес, що виражає цілу сукупність умов розвитку сучасної світової спільноти і перш за все науково-технічного та економічного прогресу. Це неминучий етап сходження людства до нових горизонтів, що включає у себе як позитивні начала, але разом з тим не виключає і негативних взаємовпливів. У силу виключної багатofакторності глобалізації подолання таких впливів вкрай є утрудненим. Традиційна оцінка впливу окремих факторів в умовах глобалізації є недостатньою, а загальні висновки малодостовірні у силу багатоманітності взаємозв'язків і взаємозалежностей, їх особливої динамічності. Дуже рухомими є вся світова економіка та її окремі сфери і сектори. Положення у міжнародних регіонах, групах країн та в окремих

країнах безперервно змінюється, роль і місце останніх у світовому господарстві залежить тільки від них самих. Проаналізуємо глобалізацію світогосподарських зв'язків, яка впливає на взаємодію людини і глобалізованого соціуму.

Глобалізація світогосподарських зв'язків – багаторівневе явище, яке зачіпає окремі підприємства (мікрорівень); товарні, фінансові і валютні ринки і ринки праці (мезорівень); регіональну, національну економіку (макрорівень). Тому слід розкрити передумови становлення глобалізованого соціуму, в контексті якого виявити **основні фактори**, що зумовлюють ці процеси на мікрорівні, мезорівні і макрорівні. Серед них слід виокремити наступні:

1) виробничо-технічний – різке зростання масштабів виробництва, міжнародні форми його здійснення (ТНК), якісно новий рівень засобів транспорту і зв'язку, що забезпечує швидке розповсюдження товарів і послуг, ресурсів і ідей в умовах інформаційного суспільства;

2) економічний – концентрація і централізація капіталу, організаційні форми, рамки яких виходять за межі національних кордонів, набувають міжнародного характеру, сприяючи формуванню єдиного ринкового простору;

3) інформаційний – радикальна зміна засобів ділового спілкування, обміну економічною і фінансовою інформацією, що створює можливості оперативного, сучасного та ефективного вирішення виробничих, науково-технічних і комерційних задач;

4) науково-технологічний, що визначається економічними вигодами використання науково-технічного, технологічного і кваліфікаційного рівня провідних зарубіжних країн, для прискореного упровадження нових рішень при відносно малих витратах;

5) соціологічний, що проявляється в послабленні ролі звичок і традицій, соціальних зв'язків і звичаїв, подолання національної обмеженості, що підвищує мобільність людей у територіальному, духовному і психологічному відношеннях, сприяє міжнародній міграції;

6) політичний – виражається в послабленні жорсткості державних кордонів, полегшенні свободи пересування громадян, товарів і послуг, капіталів;

7) екологічний, що зумовлює об'єднання зусиль світової спільноти, консолідацію ресурсів, координацію дій у різних сферах, що здійснює вплив на процес глобалізації [6].

Глобалізація у сфері світогосподарських зв'язків проявляється у поступовому втягненні у цей процес окремих її видів – зовнішньої, міжнародної, світової торгівлі (товарами і послугами, технологіями, об'єктами інтелектуальної власності); міжнародного переміщення факторів виробництва (праці, робочої сили, капіталу, інформації); міжнародних фінансово-кредитних операцій; спеціальні фінансові механізми та інструменти. Особлива роль відводиться виробничій, науковій, техніко-технологічній, інжиніринговій та інформаційній міжнародній співпраці. Якісно новим етапом міжнародних економічних відносин, становлення світового господарства є міжнародна економічна інтеграція, її більш тісне переплетіння в інтернаціональних масштабах та формування глобалізованого соціуму.

У якості **позитивних зворотних зв'язків** у формуванні глобалізованого соціуму та взаємозв'язку і взає-

мовпливу особистості і глобалізованого соціуму слід виокремити:

1. Глобалізація сприяє поглибленню спеціалізації і міжнародного розподілу праці. У цих умовах більш ефективно розподіляються засоби і ресурси, що у кінцевому рахунку сприяє підвищенню середнього рівня життя і розширення життєвих перспектив населення (при більш низьких для нього витратах).

2. Важливою перевагою глобалізованих процесів являється економія на масштабах виробництва, що потенційно може привести до скорочення витрат і зниження цін, до стійкого економічного росту.

3. Глобалізація, посилюючи конкуренцію, стимулює подальший розвиток нових технологій та її розповсюдження серед інших країн. Переваги глобалізації визначаються тими економічними вигодами, які отримуються від використання передового науково-технічного, технологічного і кваліфікаційного рівня у провідних країнах світу.

4. Глобалізація дає можливість країнам мобілізувати більш значний об'єм фінансових ресурсів, постільки інвестори можуть використовувати широкий фінансовий інструментарій на зростаючій кількості ринків.

5. Глобалізація створює серйозну основу для вирішення всезагальних проблем людства, у першу чергу, екологічних, що зумовлено об'єднанням зусиль світової спільноти, консолідацією ресурсів, координацією дій у різних сферах.

6. Кінцевим результатом глобалізації, як сподівається багато спеціалістів, повинно стати всезагальне підвищення добробуту держави у світі [7].

У якості негативних зворотних зв'язків у формуванні глобалізованого соціуму та взаємозв'язку і взаємовпливу особистості слід виокремити наступні процеси:

1. До глобалізаційних процесів все частіше позитивно відносяться в розвинутих країнах, а в країнах, що розвиваються, викликають серйозні загрози. Це викликається тим, що переваги глобалізації розповсюджуються нерівномірно.

2. Несправедливе розподілення благ від глобалізації породжує загрозу конфліктів на регіональному, національному та інтернаціональному рівнях. Відбувається не конвергенція чи вирівнювання доходів, а скоріше їх поляризація: багатші багатіють, а бідні стають все біднішими.

3. Загрози глобалізаційної взаємодії людини і суспільства: а) розрив традиційних зв'язків всередині країни, загострення соціальних проблем, агресивне проникнення чужих даному суспільству ідей, цінностей, моделей поведінки; б) нерівномірність розподілення переваг від глобалізації у розрізі окремих галузей виробництва, деіндустріалізація національних економік, можливість переходу контролю над економікою окремих країн суверенних урядів до сильних держав, ТНК чи міжнародних організацій; в) збільшення технологічного відставання від розвинутих країн, маргіналізація населення, тобто розпад соціальних груп, розрив традиційних зв'язків між людьми, втрата індивідами об'єктивної належності до тієї чи іншої спільноти, до певної професійної чи етнічної групи; г) скорочення робочих місць, зростання безробіття, посилення соціальної напруги, посилення мобільності робочої сили; д) спроба підризу національного суверенітету,

скорочення функцій національної держави, залежність від міжнародних організацій [8].

Таким чином, **взаємозалежність** – це стан взаємної відповідальності, залежності один від одного, зв'язок, у якому жодна з сторін не може обійтися без іншої. Вперше термін «взаємозалежність» використав К. Маркс у роботі «Маніфест Комуністичної партії» для опису всесвітньої взаємозалежності держав у порівнянні з попередньою національною ізольованістю і самодостатністю. Проте з часом виникають сучасні форми взаємозалежності, наприклад **«онлайнвова спільнота»**, що представляє собою групу осіб, які знаходяться у стані взаємозалежності один від одного, координуючи і узгоджуючи свою сумісну діяльність за допомогою Інтернет-технологій. Принципова особливість онлайн-нових спільнот у тому, що використання Інтернет-технологій у процесі сумісної діяльності людей дозволяє у більшій мірі, чим раніше, здійснювати її регулювання на основі прямих інформаційних обмінів і взаємодій між всіма членами спільноти. Ці нові можливості дозволяють членам онлайн-спільнот конструювати нові правила соціально-економічної поведінки і відповідні інституційні механізми регулювання. Є всі підстави говорити про те, що сьогодні виникають нові явища, які вказують на початок процесу чергової зміни домінуючої форми соціально-економічної організації суспільства, яка виникає у зв'язку з виникненням інформаційного суспільства-мережевої економіки-мережевої організації.

Принципова відмінність онлайн-спільноти як «розширеної форми» (Ф. Хайек) суспільних відносин від її попередників (ринкової та індустріальної форм) являється домінування у його середовищі прямих **інформаційних взаємодій** між людьми. Інформаційні взаємодії розглядають наступні питання: а) конфігурація моделей взаємодій між учасниками онлайн-товариств, яка включає такі елементи, як інституційні структури, просторові обмеження на інформаційні взаємодії, технологічні зв'язки учасників, механізми узгодження діяльності; б) комп'ютерна імітація інформаційних взаємодій у мережевій економіці, як одного з різновидів онлайн-товариства; в) практична реалізація зразків програмно-технічних комплексів для здійснення інформаційних взаємодій в онлайн-товариствах певних видів. Інтегральним результатом від впровадження сучасних інформаційно-комунікаційних технологій являється реєстрація нового феномена, так званих онлайн-спільнот чи товариств [9].

Аналіз свідчить, що онлайн-спільнотам (у порівнянні з традиційними) властиві нові форми сумісної діяльності людей (наприклад, моделей ведення бізнесу чи індивідуальної поведінки, а також механізми управління і функціонування – використання мережевих організаційних структур і форми управління. Крім того, у середовищі онлайн-товариств спостерігаються істотні зміни у функціонуванні ринкового та ієрархічного механізмів управління. Концепція інформаційних взаємодій сфокусована на інформаційному аспекті функціонування соціальних систем і тим самим доповнює вже відомі у науці уявлення про ринкові та ієрархічні моделі функціонування. В онлайн-спільнотах механізм узгодження (координації) діяльності базується на об'єднанні приватних ментальних моделей учасників у єдину інформаційну модель середовища

їх життєдіяльності. Колективна інформаційна модель середовища використовується членами спільноти для програвання можливих змін у структурі їх діяльності, а також для колективного вибору найкращого варіанту структури діяльності. Існують теоретичні межі інформаційних взаємодій, що залежать від співвідношення швидкості і розповсюдження інформаційних потоків в контексті простору системи і швидкості стохастичного потоку змін станів об'єктів системи. У даному контексті функція соціально-економічних структур зводиться до формування деяких систем координат і відповідних для їх проєкції реального простору системи. Такі проєкції являються додатковими підпросторами для взаємодій і можуть бути сконструйовані таким чином, що взаємодія між діючими особами стає можливою в істотно більш широких межах, чим у природному просторі.

Структура онлайн-моделі функціонування товариства включає наступні блоки: 1) макротехнологія, яка визначає коефіцієнти локальної оптимізаційної задачі члена товариства; 2) інформаційне середовище, яке кожному члену товариства визначає межі потенційних партнерів, сумісно з якими він здійснює пошук оптимальних рішень; 3) інституційні структури, які детермінують підпростори взаємодій, а також вирішують певні задачі, що розподіляються серед членів спільноти; 4) колективні моделі середовища, які являються інструментом колективного пошуку локально-оптимальних рішень для груп членів спільноти інформаційного середовища; 5) члени онлайн-спільноти, кожний з яких вирішує локальну задачу оптимізації своєї участі у використанні макротехнології, при певних коефіцієнтах віддачі для кожного з робочих місць макротехнології та отримання колективного результату застосування макротехнології серед членів спільноти [10].

Таким чином, сформовані для інформаційного суспільства, так і для мережевої економіки нові суспільні відносини людей базуються на прямому рівноправному обміні інформацією, яка є виключно «ресурсом» інформаційного суспільства. Дані відносини являються однією з головних відмінних ознак онлайн-інформаційної взаємодії спільноти і характеристикою функціонування мережевої економіки. Необхідно врахування того, що ми живемо у тісно переплетеному соціальними зв'язками і суспільствами, що носить нелінійний характер. Природа сучасних соціальних мереж – це складне переплетіння ризиків і можливостей. Для України ситуація складається так, що, по-перше, соціальні інститути не розвиваються як соціальні мережі, зв'язки в основному родинні, приятельські; по-друге, всі соціальні зв'язки орієнтовані тільки в одному напрямку, так як найважливіший для існування складних систем зворотний зв'язок відсутній; по-третє, люди не розглядаються як агенти соціально-економічних систем, соціальні зв'язки між людьми ситуативні і нестійкі; людина відчужена від нормальних соціальних взаємодій, замість зростання горизонтальних зв'язків спостерігається посилення атомізації суспільства [11].

Ідея нестабільності відкрила історію, що характеризується незворотністю, ймовірністю, можливістю появи нових зв'язків. Головною особливістю кінця ХХ століття являється становлення одночасно двох тенденцій – одна з них пов'язана з розумінням глобальності світу і друга – взаємозалежністю його складових. Саме в контексті

глобальності формується друга тенденція, пов'язана з усвідомленням багатоманітності суспільних модусів. Ці дві тенденції не складають протиріччя, це природний спосіб розвитку таких великих і складних систем, як суспільство, що розвивається у нелінійному вимірі. Адже, саме еволюція суспільства включає іманентне стремління трансформувати невизначену складність у визначену (Луман). Формування джерел саморозвитку суспільства пов'язано виключно з людською діяльністю, за допомогою якої людина реалізується в усіх взаємопереплетіннях зв'язків [12].

Висновки

1. Глобалізація намагається сформувати світ, який являється нелінійним і описується на мові нелінійної динаміки. Світ стає більш складним і уразливим, для значних катастроф достатні незначні зусилля. Такі закони поведінки нелінійних систем. Це підвищує, з однієї сторони, уразливість сучасної цивілізації, посилює вплив нелінійних факторів, а, з іншої, відповідальність суспільства перед майбутнім. Глобалізація, з однієї сторони, намагається посилити тенденцію цивілізації до стійкості, постільки збільшує число факторів, а, з іншої, приводить до зростання нестійкості, постільки сама глобальна система ускладнюється, стає все більш динамічною і нелінійною.

2. Сьогодні успішне вирішення соціально-економічних задач, що стоять перед Україною, неможливо без формування відповідних соціальних відносин і входження у світову соціальну мережу. В умовах глобалізованого соціуму необхідне вирішення проблеми самовизначення особистості в умовах тих взаємодій суспільства і особистості, які б створювали умови для самовизначення особистості, самореалізації її сутнісних сил, сприяли пошуку смислу життя, підтримки психічної рівноваги у процесі взаємодій; пошуку механізму ідентифікації, що виявляється в установленні відносин між образом «Я» і соціальним світом.

Список використаних джерел

- Андрущенко В. П. Організоване суспільство. Проблема організації та суспільної самоорганізації в період радикальних трансформацій в Україні на рубежі століть: Досвід соціально-філософського аналізу / В. П. Андрущенко. – К.: ТОВ «Атлант ЮЕмСі», 2005. – 498 с.
- Вашкевич В. М. Історична свідомість сучасної молоді: до методології дослідження / В. М. Вашкевич // Вища освіта України. – 2005. – №4. – С.74–79.
- Філософія людини як шлях гуманізму та гідності у граничному бутті суспільства: підхід філософської антропології та метаантропології: збірник наукових праць. Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції. 30–31 березня 2015 р. / За заг. ред. Хамітова Н. В. – Київ: Видавництво НПУ імені М. П. Драгоманова, 2015. – 150 с.
- Воронкова В. Г., Нікітенко В. О. Сучасна геокультура як соціокультурний феномен культурної глобалізації / В. Г. Воронкова, В. О. Нікітенко // Гілея: науковий вісник: [зб. наук. пр.]. – К.: Вид-во УАН ТОВ «НВП» «ВІР», 2013. – Вип.72. – С.487–492.
- Мельник В. В. Культура буття людини як соціокультурний феномен / В. В. Мельник // Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії: [зб. наук. пр.]. – Запоріжжя: Вид-во ЗДА, 2015. – Вип.60. – С.253–268.
- Олексенко Р. І. Філософія ринкових відносин. Становлення та розвиток в Україні в період глобалізації та інформаційної революції: соціо-філософський аналіз / Р. І. Олексенко. – К.: Знання України, 2013. – 367 с.
- Воронкова В. Г. Концепції взаємозв'язку людини, свідомості, розуму в контексті віртуально-інформаційного простору / В. Г. Воронкова // «Philosophy and cosmology». – Kyiv: ISPC, 2014 (vol.14). – С.170–182.

8. Воронкова В. Г. Гражданское общество как парадигма, концепт и конструкт социально-философского дискурса // «Philosophy and cosmology». – Kyiv: ISPC, 2015 (vol.15). – С.198–215.

9. Voronkova Valentina. The Formation of the Concept of Noosphere Development of Modern Society in the Conditions of Information Society // «Philosophy and Cosmology». – Kyiv: ISPC, 2016. – Vol.16. – P.179–191.

10. Bazaluk O., Blazhevich T. Cosmic Education: Formation of a Planetary and Cosmic Personality // «Philosophy and Cosmology». – Kiev: ISPC, 2013. – Vol.12. – P.147–160.

11. Bazaluk Oleg. The basic postulates of the universal evolution model «Evolving matter» // «Philosophy and Cosmology». – Kyiv: ISPC, 2015. – Vol.14. – P.11–20.

12. Bazaluk Oleg. The Theory of Evolution // «Philosophy and Cosmology». – Kyiv: ISPC, 2015. – Vol.15. – P.25–33.

References

1. Andrushhenko V. P. Organizovane suspil'stvo. Problema organizacii ta suspil'noi' samoorganizacii v period radykal'nyh transformacij v Ukraini na rubezhi stolit': Dosvid social'no-filosofskogo kogo analizu / V. P. Andrushhenko. – K.: TOV «Atlant JuEmSi», 2005. – 498 s.

2. Vashkevych V. M. Istorychna svidomist' suchasnoi' molodi: do metodologii' doslidzhennja / V. M. Vashkevych // Vyssha osvita Ukrainy. – 2005. – №4. – S.74–79.

3. Filosofija ljudyny jak shljah gumanizmu ta gidnosti u granychnomu butti suspil'stva: pidhid filosofskoi' antropologii' ta metaantropologii': zbirnyk naukovykh prac'. Materialy Mizhnarodnoi' naukovy-praktychnoi' konferencii'. 30–31 bereznja 2015 r. / Za zag. red. Hamitova N. V. – Kyiv: Vydavnytvo NPU imeni M. P. Dragomanova, 2015. – 150 s.

4. Voronkova V. G., Nikitenko V. O. Suchasna geokul'tura jak sociokul'turnyj fenomen kul'turnoi' globalizacii' / V. G. Voronkova, V. O. Nikitenko // Gileja: naukovyj visnyk: [zb. nauk. pr.]. – K.: Vyd-vo UAN TOV «NVP» «VIR», 2013. – Vyp.72. – S.487–492.

5. Mel'nyk V. V. Kul'tura butnja ljudyny jak sociokul'turnyj fenomen / V. V. Mel'nyk // Gumanitarnyj visnyk Zaporiz'koi' derzhavnoi' inzhenernoi' akademii'. [zb. nauk. pr.]. – Zaporizhzhja: Vyd-vo ZDIA, 2015. – Vyp.60. – S.253–268.

6. Oleksenko R. I. Filosofija rynkovykh vidnosyn. Stanovlennja ta rozvytok v Ukraini v period globalizacii' ta informacijnoi' revolucii': soc.–filos. analiz / R. I. Oleksenko. – K.: Znannja Ukrainy, 2013. – 367 s.

7. Voronkova V. G. Koncepcii' vzaimosvjazi cheloveka, soznanija, razuma v kontekste virtual'no-informacionnogo prostranstva / V. G. Voronkova // «Philosophy and cosmology». – Kyiv: ISPC, 2014 (vol.14). – S.170–182.

8. Voronkova V. G. Grazhdanskoe obshhestvo kak paradigma, koncept i konstrukt social'no-filosofskogo diskursa // «Philosophy and cosmology». – Kyiv: ISPC, 2015 (vol.15). – S.198–215.

9. Voronkova Valentina. The Formation of the Concept of Noosphere Development of Modern Society in the Conditions of Information Society // «Philosophy and Cosmology». – Kyiv: ISPC, 2016. – Vol.16. – P.179–191.

10. Bazaluk O., Blazhevich T. Cosmic Education: Formation of a Planetary and Cosmic Personality // «Philosophy and Cosmology». – Kiev: ISPC, 2013. – Vol.12. – P.147–160.

11. Bazaluk Oleg. The basic postulates of the universal evolution model «Evolving matter» // «Philosophy and Cosmology». – Kyiv: ISPC, 2015. – Vol.14. – P.11–20.

12. Bazaluk Oleg. The Theory of Evolution // «Philosophy and Cosmology». – Kyiv: ISPC, 2015. – Vol.15. – P.25–33.

Melnik V. V., Candidate of Philosophical Sciences (PhD), associate professor of philosophy department in management information and analytical activities and European Integration of the Institute of Management and Economics of Education, National Pedagogical Dragomanov University (Ukraine, Kyiv), doc.v.melnik@mail.ru

The problem of interaction between the individual and society in a globalized society

In the article the analysis of the theory-methodological bases of interference and interaction of the person and globalized society is given; logic of human civilization unwrapping and world outlook reference points of the person during an epoch of globalization is examined; essence of globalization processes and occurrence new globalized society; preconditions and factors of becoming globalized society; problems connected to this interaction and interference; occurrence of new type of on-line attitudes in a context of network society formation analyzed.

Keywords: person, globalized society, fundamental factors of globalization, information interaction, on-line attitudes, on-line community, nonlinear society character, network society.

Мельник В. В., кандидат философских наук, доцент кафедры управления, информационно-аналитической деятельности и евроинтеграции, Институт управления и экономики образования Национального педагогического университета им. М. П. Драгоманова (Украина, Киев), doc.v.melnik@mail.ru

Проблема взаимодействия человека и общества в глобализованном социуме

Дается анализ теоретико-методологических оснований взаимодействия и взаимодействия личности и глобализованного социума; логика разворачивания человеческой цивилизации и мировоззренческих ориентиров личности в эпоху глобализации; сущность процессов глобализации и появления нового глобализованного социума; предпосылки и факторы становления глобализованного социума; проблемы, связанные с этим взаимодействием и взаимодействием; появление нового типа онлайн-отношений в контексте формирования сетевого общества.

Ключевые слова: человек, глобализованный социум, основные факторы глобализации, информационное взаимодействие, онлайн-отношения, онлайн-общество, нелинейный характер общества, сетевое общество.

УДК 101.1::316.3–05:62

Муратова И. А.,
кандидат философских наук, доцент, докторант
кафедры философии, Национальный технический
университет Украины «Киевский политехнический
институт» (Украина, Киев), i.muratova@kpi.ua

УПРАВЛЕНИЕ – ТВОРЧЕСТВО – ТЕХНОЛОГИЯ: СОЦИАЛЬНО-ФИЛОСОФСКАЯ ЭКСПЛИКАЦИЯ

Интенсификация и ускорение социальных трансформаций под действием hi-tech требуют сознательного, гуманистического, научно обоснованного управления инновационным развитием в поисках новых стратегий цивилизационного процесса, а значит, и соответствующих исследований и разработок методами социальной философии. Но философское осознание всеобщего содержания понятия «технология» ещё далеко от научно-теоретического. Исследование технологии в отношении к творчеству в процессе управления деятельностью в истории саморазвития субъекта позволяет разработать всеобщее понятие технологии, которое как раз призвано обеспечить интеллектуальные условия для обретения свободы в обстоятельствах тотальной технологической обусловленности. Когда техническая сторона деятельности сама становится предметом управления, а, следовательно, кроме объективной детерминации, получает также и субъективную, она становится научно организуемым, последовательно и осознанно совершаемым процессом – технологией.

Ключевые слова: социальная философия, наука, технология, управление, творчество, субъект, объект.

(статья друкється мовою оригіналу)

Проблема связана с тем, что по меткому замечанию американского ученого и популяризатора науки Карла Сагана, «мы живем в обществе, которое полностью зависит от науки и технологии, и в котором мало кто знает хоть что-нибудь о науке и технологии» [1, с. 52]. Термин «технология» популярен и широко употребляется в большом диапазоне значений от «технологий здорового сна» до «высоких технологий» инновационного развития, и в то же время категориальное осознание всеобщего содержания этого понятия далеко от научно-теоретического. Изучение технологии ведется в отдельных специальных областях, раскрывающих специфику производственных технологий (химической, зерновой, металлов и т.п.), военных, космических, транспортных, информационных, социальных и др., а общим понятием «технология» обозначается их простая совокупность как средств, процессов, идей, а также деятельности, в которой с помощью инструментов и техники достигается необходимый результат, создается некоторый продукт. Налицо проблема: всеобщее понятие технологии, которое как раз призвано обеспечить интеллектуальные условия